

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 17757

MỖI SỐ 10
Tạo từ và ngân phiếu
xin gửi về:
La Direction du
TUẦN-BÁO ĐÀN-BÀ
70, VIÉLE - HANOI
BA THÁNG. . . 1\$30
SÁU THÁNG . . . 2,00
MỘT NĂM. . . 3,00
CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN-BÁO XUẤT-BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 3 — SỐ 101 — 25 AVRIL 1941

THỂ NÀO XONG THÔI

Người thợ đóng giày, biết đôi giày mình đóng không khó lắm, giá dụng-công chưa lại một chút sẽ được đôi giày hoàn toàn. Nhưng bác không chịu sửa: « Thể này cũng bán được rồi » bác ta tự bảo.

Bà cũng biết chiếc áo bà cắt vụng, bà chịu mỗi lưng chừng mười lăm phút nữa chiếc áo của bà cắt sẽ là một thủ công tuyệt hảo, song bà nghĩ thầm: cắt thể nào mặc được thì thôi.

Cơm có làm vụng, chồng phân nân, thì vợ an ủi: « sao cậu khó tính thế, làm thể nào ăn được no bụng thì thôi ».

Thể nào xong thôi, đó là cái câu cửa miệng của chúng ta mỗi lần làm một việc gì mà chúng ta tự biết rằng không được hoàn hảo! Chúng ta nói thể để khỏi thắc mắc cái tính lười biếng cầu thả cố ý của ta. Cái tính lười biếng cầu thả ấy chứng rằng chúng ta không có cái tinh thần yêu sự toàn thiện toàn mỹ, chúng ta không có tinh thần cố gắng đến sự toàn thiện toàn mỹ.

Mà hầu khắp quốc dân ta đều thiếu cái tinh thần ấy: cái gì cũng làm lấy lẹ, thậm chí nghề văn, nghề thuốc, là những khoa ta không biết lấy mực thước gì làm ngữ

cho sự toàn thiện toàn mỹ mà người ta còn cầu thả viết lấy lẹ, chữa lấy lẹ, hướng nũa những công việc thường thường hàng ngày, ví dụ ngoài xã hội thì nhiều người ngoại quốc phân nân những tiêu công nghệ của ta làm giả dối quá, không thấy có sự gắng công của người thợ. Trong gia đình thì chồng con bị nhiều cái tai hại chỉ vì một cái danh bà chủ nhà đóng cầu thả, một công việc làm cầu thả.

Không, không thể thể được, mỗi ý nghĩ của ta, mỗi sự hành động của ta tạo cho ta một cái thói quen và tất cả những thói quen hợp lại thành cái tính nết của ta, và những người xung quanh ta chịu ảnh hưởng cái tính nết của ta.

Bởi thế ta phải kịp chầu luyện cái tinh thần yêu sự toàn thiện toàn mỹ để mà cố gắng sức đến chỗ toàn thiện toàn mỹ. Mỗi việc dù nhỏ mọn đến đâu chúng ta cũng nên đem hết cái sức

Cái giờ' thích nhất trong một ngày

Phỏng vấn của D. HÀ

Họ đã mua bán xong, trong khi chờ đợi chủ nhân pha ấm nước trà sen tiền chân, tôi đã tò mò hỏi các bà — hầu hết là những bà nội trợ cả —: « Cái lúc nào các bà thích nhất trong một ngày của các bà ». Tuy là một cuộc phỏng vấn bất ngờ và tầm thường nhưng do những câu trả lời của các bà, tôi đã nhận thấy nhiều sự hay hay, mà tôi muốn các bạn cùng biết. Dưới đây là những câu các bà sẵn lòng trả lời câu hỏi của tôi:

1) Cái giờ' tôi thích nhất vào buổi sáng lúc tôi đã hầu xong ông chồng luôn luôn dậy trưa, sợ trễ giờ đi làm, gắt ồm tôi và một lũ con đến phút cuối cùng ra đi học còn ồm ồm nhau, còn giấu cặp giấu sách của nhau. Khi nhà đã trở nên yên lặng rồi tôi mới sửa soạn cho tôi, lòng khoan khoái vô cùng...

2) Tôi cũng thế, cái giờ' vui thích nhất của tôi là sau lúc cậu cháu ra đi làm, các bà không biết, bốn chân

Xem tiếp trang 5

THỐNG CHẾ

PETAIN ĐÃ NÓI

« Chúng ta hiến thân cho nước Pháp. Tới nay, bao giờ nước Pháp cũng đều đất quốc-dân đến tới chỗ vinh-quang »

của chúng ta có thể làm được dễ mà làm cho chu đáo tốt đẹp, chứ viện cớ này cớ nọ mà tự bằng lòng một công việc làm lạo thạo cầu thả.

Đừng bao giờ nói tắc trách: làm thể nào bán được, dùng được thì thôi. Một công việc làm lấy lẹ như thế là một công việc gian lậu cái sức cố gắng của ta, một công việc kéo cái nhân cách của ta thấp xuống, kéo con người văn-minh của ta lại cái thời kỳ dã man. Dân tộc ta sở dĩ lui đui phải chăng vì bị những kết quả của cái câu nói tai hại: « Thể nào xong thôi ». Giờ thì chúng ta phải tự nghiêm nhất với mình, phải đòi hỏi mình riết ráo những sự cố gắng đến chỗ toàn thiện toàn mỹ và cũng nên cư xử nghiêm nhất thể với những người xung quanh ta. Đừng bao giờ dong cho một người thợ cắt cho ta chiếc áo vụng về. Dù phải sửa chữa lại năm bảy lượt, cũng bắt sửa chữa. Nếu ta bằng lòng chiếc áo cắt vụng là ta làm cho tài nghệ của người thợ ấy không phát triển lên

Xem tiếp trang 8



HỎI. — Yêu một người và hình như người đó cũng yêu mình nhưng tuyệt nhiên cả hai cùng chưa trò chuyện thư từ gì với nhau. Đột nhiên mình phải về nhà quê ở hơn một năm. Một hôm lại lên tỉnh gặp người yêu quảng tay đi với một người con gái khác. Người yêu trông thấy mình, một giờ sau, chính người yêu lại chơi nhà mình nói rằng người đàn bà lúc nãy đi với hắn là vợ hắn. Hắn có yêu mình thật, hắn lấy người kia vì người đó giống mình, hắn mới biết hắn lầm. Mà người kia quả giống mình lắm. Bây giờ hắn hỏi, muốn lại lấy mình, biết làm thế nào?

Có V. H.

TRẢ LỜI — Tin một việc làm « tiểu thuyết » như thế, thật cô em còn thơ dại quá. Hai người đã ở cùng tỉnh, gặp nhau luôn, và hẳn là biết cả gia thế nhau, tên cha mẹ nhau vậy mà còn hồ hồ nhận lầm người khác là người của mình thì kẻ đàn ông kia là người hay ngơ? Cô em hãy bỏ mối tình ấy đi. Nếu quả hẳn hoi thật thì lấy một người chồng ngọc như thế

Một nhà chuyên - môn đóng giày phụ nữ. Đã nổi tiếng khắp ba kỳ...

Mùa nực này đã có rất nhiều kiểu Sandale mới để Các Bà, Các Cô lựa chọn. Xin mời lại nhà :

QUÊ HIÊN

36, PHỐ HÀNG-BÒ, 36

HANOI

mình còn hạnh phúc đâu nữa? Nhưng tôi tưởng hẳn không làm đâu! Hẳn định làm một con « lang » của nhà ngụ ngôn Fontaine đó! Đừng tự nhận mình là « cô bé quảng khăn đỏ » mà chết.

HỎI. — Năm còn trẻ, đã có một người hỏi mình làm vợ, hai bên cha mẹ đều thuận cả, song nhà mình còn có tang đành phải hoãn việc cưới xin. Chàng kia không đợi được, đã đi lấy vợ khác, mình cũng không buồn vì còn đương thời xuân sắc... nào ngờ cứ hết tang nọ đến tang kia, nay hết tang thì đã luống tuổi. Có một chàng hỏi mình nhưng ngặt cha người đó bị cùi (hủi) tuy đã chữa khỏi song cụt mất một tay. Nhớ lại lúc đi học, cô giáo có dạy rằng nếu cha bị bệnh, con cũng có máu hủi, bệnh ấy sẽ truyền sang cháu. Bởi vậy tuy yêu chàng nhưng sợ lắm. Họ hàng cũng khuyên không nên lấy, làm thế nào. Bệnh cùi có « cha truyền con nối » không?

Người đau khổ C. Ti

TRẢ LỜI. — Cô bạn sợ hết thời xuân nên sớm muốn thành gia thất, đó cũng là một lẽ đương nhiên không việc gì mà thẹn Dậy với một gia đình có bệnh hủi (cùi) kẻ cũng đáng sợ thật. Với khoa học ngày nay thì bệnh hủi có thể chữa được lắm. Hãy khuyên người yêu lên Saigon tiêm (trích) bleu de métylène. Nếu quả trong máu có vi trùng hansen (vi trùng hủi) thì người sẽ tím lại, bằng không thì người vẫn như thường. Đã như thường thì có thể lấy được, con cái về sau chắc chắn là không có bệnh hủi nữa, còn như nếu người tím lại thì phải chữa ngay. Có thể khỏi được lắm. Đợi khỏi rồi hãy lấy.

HỎI. — Chồng tôi có tính chai lờ, cứ hay nhìn liếc các người đàn bà khác. Làm thế nào cho chồng tôi bỏ cái tính ấy?

Bà Vũ

TRẢ LỜI. — Bà hãy mua cho ông hai miếng da đeo lên

Xem tiếp trang 1!

VĂN TRUYỆN BÀ TRIỆU

MỘT SỰ THỰC CẦN PHẢI NÓI

Vì không muốn làm mất thì giờ của độc giả nên kỳ trước ở cuối bài trả lời báo T. B. C. H. tôi có viết: « Sự thực đã rõ rệt tôi không cần phải giải lời, và nếu câu chuyện này người ta còn muốn kéo dài ra tôi sẽ chỉ trả lời bằng sự im lặng. » Tôi xin giữ lời, không bàn cãi nhiều nữa, và đây chỉ là mấy giòng văn tắt để đem lại sự thực vì nó vừa bị ông Tùng - Hiệp dùng những điều bịa đặt để hèn làm mờ lấp đi! Không nói rõ ra sợ độc giả có nhiều bạn ngộ nhận. Sau bài trả lời báo T. B. C. N. tôi vẫn đợi ở bạn đồng nghiệp một bài đáp lại — nếu có — đứng đắn biết trọng lẽ phải và sự thực. Tôi đã thất vọng khi chỉ thấy « anh hề » Tùng-Hiệp lại nhảy lên « sân khấu »! Như thế tỏ ra là các ông không biết phục thiện và chỉ ưa dùng sự trào lộng để cãi lấp lấp! Sau một hồi pha trò nhạt, biết mình đuối lý, ông Tùng-Hiệp nói liêu: « ông Lân bảo ông Hòe « thưởng ý-kiến » của ông, nhưng chính ông đã lấy ý trong bài « bà Triệu-Ấu » của ông Nguyễn-tử-Siêu. » Ý gì? Ở đâu? Ông Tùng - Hiệp dùng lối mập mờ không nói rõ! Sự thực thì ông Siêu không viết bài « Bà Triệu-Ấu » nào cả, mà chỉ viết một cuốn lịch-sử tiểu-thuyết nhan-đề là « Vua bà Triệu-Ấu ». Truyện ấy ra đời đã lâu lắm, cách đây đến hơn mười năm, và trong đó người ta vẫn thấy

cái nhảm của muôn đời, nghĩa là « bà Triệu tên là Ấu », vủ giải ba thước, sức địch muôn người! Nhưng ông Tùng-Hiệp bịa ra thế, tự cho mình là láu và đặc sách lắm, vì chắc ông nghĩ rằng: Sự thực thì làm quái gì! Miễn là cố tìm lấy một tên đã có viết « cái gì » về Triệu-Ấu là được rồi! Việc càng xa càng tốt, vì khó tra cứu; Và độc-giả đọc xong thì thôi chứ mấy ai chịu khó tìm tòi tra xét thực hư làm gì!... Ông láu và hiểu tâm lý người đời đấy; nhưng cái « láu » ấy là cái « láu » của con người bất lương! Tuy vậy rồi cũng có người biết rõ sự sảo-trá ấy và hỏi ông sao lại nói dựng đứng lên như vậy thì ông cười sòa rất trơ trẽn, khề nháy một mắt — một dáng điệu đặc biệt của anh hề Hiệp! — và trả lời rất tự nhiên không chút ngượng nghịu: — Mánh - khéo nhà nghề mà!!!

Thì ra trước kia, bây giờ và sau này mãi mãi — dù đổi lột như một con sâu — « anh hề » bao giờ cũng chỉ là « anh hề » mà thôi, không hơn được!

Đến như giọng văn của ông Tùng-Hiệp thì tôi bắt tất phải nói đến. Khi một đứa bé tinh nghịch nhổ nước bọt lên trời thì thường chính mặt nó lại là nơi hứng nước bọt! Cái giọng hạ-lưu thô-tục của ông Tùng-Hiệp chẳng đã đủ bêu xấu ông rồi ư?

BÀNG-BÁ-LÂN

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Ở ngoài phòng tối om. Ngọc đã tắt đèn. Chừng một khắc sau, đèn phía ngoài lại thấy sáng. Những bước chân nhẹ nhẹ... Huỳnh ngọc cô dạy:

— Gì đấy em.

— À, em đi uống nước.. Gồm ăn bánh ngọt khát quá...

Uống xong nước, Ngọc bước ra... Đèn lại tắt. Có tiếng day trở của kẻ khó ngủ.

Huỳnh trần trọc mắt không ngủ được. Huỳnh nghĩ gì? Nào ai biết! Nhưng sau, một lần ngồi nói chuyện tâm sự với người chủ nhiệm, Huỳnh tả cái đêm ấy của Huỳnh như thế này:

« Anh ơi!

(KIỂM DUYỆT BỎ)

Buổi chiều lúc tôi ngồi nhìn nàng, tôi thấy nàng đẹp quá, đẹp lồng lộng như một vị nữ thần. Chỉ cách nhau có 3 tuần lễ mà sao vẻ đẹp của nàng tăng lên gấp bội thể. A! cái tuổi giập thì của một người con gái! Tôi không đủ can đảm nhìn nàng lâu đến một phút.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VĨNH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dậu)

Tel: 1390

Thấy nàng ở gần mình thì hình như mình say say. Nàng nhìn mình thì bai mắt bờ ngõ, sâu sâu, như hai bàn tay đảo lộn cả những cái cao thượng, cái hư lèn ở tâm trí mình lên. Bộ thần kinh mình mất hẳn thăng bằng! Gồm cái vẻ đẹp trinh thực của một người con gái 16 tuổi sao mà quái ác thế. Nhưng may, sự có mặt của ông già Lầu ở nhà tôi lúc đó đã cho tôi một phút bình tĩnh. Tôi biết nàng đã yên tôi và hiện khi ấy nàng cũng đương trần trọc như tôi; song tôi nghĩ thế này: « Làm người thì cần phải thật thà, chớ nghe lòng trong lúc cuồng say đề rồi phải hối. Ta có thể lấy nàng được không? Ta phải trả lời ta.

(KIỂM DUYỆT BỎ)

Người chủ nhiệm mỉm cười
hỏi lại:

— Rồi anh tự trả lời ra sao!

— Tôi quyết lấy Ngọc.

(KIỂM DUYỆT BỎ)

Sáng ra, mới chừng 5 giờ, ông già Lầu đã giậy. Ông tưởng tôi ngủ nên đi nhẹ nhẹ



bình của con từ chiều hôm qua, ba lo lắm. Ba thì ở xa, coi sóc thế nào được con. Còn ông chủ bút thì người ta là người thiên-hạ, chẳng qua có chút cảm tình với nhà mình, người ta dạy bảo con chỉ có chừng, người ta lại không có quyền đàn áp những sự ngồng cuồng của con thì ba e một ngày kia con sẽ hư hỏng mất.

— Con ngồng cuồng gì đâu?

— Con (không ngồng cuồng mà bỗng nhiên con đương mạnh, con lại viết thư cho ba rằng con ốm nặng đề ba hết hồn, hết vía, bỏ cả công việc vào với con! Thế lẽ ba già như thế này, ba không chịu đựng nổi cái tin dữ ấy thì sao?

Tôi thấy Ngọc lặng im, tôi thương Ngọc quá, vội đứng hắng mấy tiếng rồi tung chăn bước ra nhà ngoài, vừa giả vờ (giả đồ) rụi mắt vừa hỏi ông già Lầu.

— Kia cụ giậy sớm thế?

ra phía nhà ngoài. Ông sẽ gọi Ngọc giậy rồi hai cha con ngồi thì thầm với nhau những gì không biết. Tôi chỉ nghe tiếng nói câu sau cùng của Ngọc.

— Thôi bây giờ con không về Phan thiết nữa.

Ông Lầu đáp lại:

— Nhưng ba không thể chiều con được. Trước kia ba cũng muốn cho con theo đuổi sự học tới cùng, nhưng cứ coi cái cử chỉ hỗn hào, bướng

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

— Ấy thưa ông, cũng là cái thói quen. Thường ở Phan-Thiết, cứ tờ mờ sáng chúng tôi đã ở bờ biển trông coi cho bạn chài ra khơi rồi.

Tôi nhìn Ngọc thân mật :

— Em xuống nhà đun giùm ana ấm nước để anh pha chè tàu cụ soi.

Ngọc ngoan ngoãn đứng lên ngay và bính như nàng có cái cảm giác rằng tôi đã nghe lỏm được câu truyện giữa nàng và cha nàng nên đôi mắt nàng nhìn tôi có vẻ van lơn cầu khẩn nói giùm với cha nàng để nàng được theo học nữa.

Nàng vừa đi khỏi thì ông già Lầu với nét mặt buồn buồn bảo tôi :

— Thưa ông chúng tôi có câu chuyện này định bàn cùng ông, có thể nào ông bảo giúp cho.

— Dạ, cụ cứ nói.

— Ông coi cháu Ngọc nó học hành thế nào ?

— Cô ấy thông minh lắm, nhưng hay dăng trí.

— Ông liệu cháu học được đến đâu.

— Chúng tôi tưởng nếu cụ cứ cho cô ấy học, thì cô ấy không kém ai cả.

— Thưa ông, đành rằng thế, nhưng tôi sợ cháu hư lắm.

— Vàng cụ lo cũng phải, song đã hư thì có phải đi học mà hư đâu. Chán người ở ngay cạnh vách cha mẹ cũng hư...

Tôi nói câu ấy, tôi lại hối ngay. Tôi ích kỷ. Tôi cũng sợ ông già bắt Ngọc về Phan-thiết nên đã đem một « lý sự cùn » ra làm yên lòng một người cha đang lo ngại. Tôi vội tiếp :

— Nhưng nếu trong nhà không có ai trông nom mà cụ tuổi lại cao, tôi tưởng cụ cứ cho cô ấy đi xong bằng thành chung rồi bắt về thì hơn.

— Ấy thưa ông, tôi cũng nghĩ thế.

Ngọc đem nước lên. Tôi vừa pha nước vừa nói lảng ra truyện khác.

Ông già Lầu uống nước xong, đứng giậy đi vào rửa mặt. Ngọc thấy còn mình tôi ở buồng khách, Ngọc sán gần lại, ngàng mặt hỏi :

— Sao, anh đã nói giùm em chưa ?

— Đã. Cụ bằng lòng cho em đi rồi mới bắt em về.

— Thế thì cũng chỉ còn vài tháng nữa thôi, em muốn ở Saigon lâu kia. Em muốn... ở gần anh mãi mãi.

(KIỂM DUYỆT BỎ)

ĐAU BỤNG MÁU

Hàn bà kinh nguyệt không đều, khi trời, khi xụt, hoặc hai ba tháng mới có một lần khi gần tới ngày hành kinh đau bụng dữ dội, hoặc kinh kỳ càng ngày càng ít, đau bụng ngấm ngấm, làm cho bần thần mệt mỏi, ừc dầu tròng mặt, chân tay bại liệt, hãy uống BẠCH PHƯỢNG ĐIỀU KINH để trục hết huyết, xấu ra lần lần hết đau bụng rồi sau uống tiếp SONG LIỆU ĐIỀU KINH để xử lại đường kinh cho đúng kỳ, uống luôn ít tháng như vậy, mỗi tháng độ ba bốn hộp thì kinh kỳ sau này rất tốt, sức lực mạnh mẽ dễ thương.

NHÀ THUỐC

VÕ-VÂN-VÂN Thudaumot
Hanoi 86 Hàng Bông — Haiphong
62 bis Cầu Đất — Và khắp các
thị trấn đều có bán.

Bỗng tôi thấy Ngọc sầm ngất cả người. Chân tay Ngọc lạnh giá như đồng. Nàng mềm lả cả người. Tôi sợ quá, vội đặt nàng lên cái ghế bố gần đấy, rồi chạy vội đi kiếm lọ ether ở trong nhà. Cho nàng ngửi ether nàng hắt hơi tỉnh giậy. Song hình như nàng mệt lắm. Ngọc cứ nồn ọc khan mãi, Tôi hỏi dồn :

— Em làm sao đấy ?

Ngọc sưa tay bảo tôi đứng lui ra, rồi mỉm cười sẽ nói :

— ... em khó chịu !
Rạo rức chỉ buồn nôn.

Ông già Lầu ở trong nhà vừa chạy vừa hỏi :

— Cái gì thế ! Cái gì thế !

(Còn nữa)

Móng tay : phong vũ biểu của sức khỏe

Móng tay cũng là một cái « phong vũ biểu » cho sức khỏe của ta. Thường những sự khó chịu của ta vẫn báo trước trên móng tay ta có thể biết được mà chưa chạy trước.

Mỗi vết trên móng tay lại là triệu chứng một căn bệnh khác nhau. Những vết trắng là người thiếu chất sắt, chất vôi vì phải làm việc quá độ, bị mệt mỏi sau một trận ốm hay thần kinh bức bối, Người nào làm việc nhiều mà không chịu nghỉ ngơi cho đủ trên móng tay hay có những vết ấy. Làm việc điều độ nghỉ ngơi nhiều tức khắc các vết ấy sẽ biến đi, người mạnh khỏe lại.

Những vết nhô nhô nâu hay đen là sự tiêu loại các chất độc không được điều hòa, trong người bị ngấm độc và vết ấy ở mỗi ngón tay lại chỉ rõ bộ phận nào bị thương tổn như trên ngón tay trở : là lá gan không bình thường.

Ngón tay giữa : khó chịn trong ruột.

Ngón tay đeo nhẫn : Máu huyết tuần hoàn khó khăn, thận hư.

Ngón tay út : Toàn thân bại hoại.

Những ngón khứa li ti ngang dọc trên móng tay ta cũng là triệu chứng sự khó ở trong người. Những ngón dọc nhỏ và vạch rõ rệt là bộ tiêu hóa rất xấu, sinh lực trong người mất thăng bằng. Những ngón ấy nếu gồ lên như sắp gãy — nhất là ở các ngón tay chỏ và út — là đường tiêu tiện bị thương tổn.

Những ngón ngang, thường chỉ khi nào bệnh đã qua rồi mới có. Cả hình thù móng tay

cũng có liên lạc đến sức khỏe của ta nữa. Móng tay giải quá là người hay mệt mỏi từ khừ « ốm đứng » như ta thường nói.

Móng tay ngắn quá lại bèn bẹt vuông vuông là tim bị yếu, hay bức bối, ở người đàn bà thì móng ấy còn tỏ rằng bộ phận sinh dục không được lành mạnh, móng tay vồng lên quá là thần kinh hệ mất thăng bằng.

Móng tay trũng xuống là phổi yếu.

Vồng lên quá và lại nhọn là người có bệnh đau tim, đau phổi rõ ràng. Nếu trên móng tay mà mất hẳn những vành bán nguyệt là tim yếu máu xấu

CAI MÁI TÓC giá 70 ngàn quan

Một cô thiếu nữ người Do-thái ở Varsovie, mới hứa hôn. Ý-trung nhọn của cô, biểu cô hớt bỏ cái mái tóc dài, vì anh ta không chịu nổi cái « tổ chấy » ấy.

Tóc của cô Do-thái ấy đen và dài tốt, cô tiếc lắm, nhưng cũng phải bốp bụng cho hơi cụt đi, để vừa lòng ý-trung nhọn.

Nhưng một tuần lễ sau ý-trung nhọn của cô lại đổi ý chí, anh ta lại ưng người đàn bà có tóc dài mới đẹp, rồi cậu ta đi cưới một người đàn bà góa, có mái tóc đen mượt dài chấm chun, lại là giàu có.

Cô thiếu-nữ Do-thái kia đã mất người ý-trung nhọn, lại mất luôn cái mái tóc tốt đẹp của cô, bèn đâm đơn lên tòa kiện. Tòa xét rằng cô kiện là phải lẽ, nên xử người ý-trung nhọn cũ của cô phải bồi thường cho cô 70 ngàn quan tiền thiệt hại.

CÁI GIỜ THÍCH NHẤT TRONG MỘT NGÀY

Tiếp theo trang nhất

chấn người ta châu chực mình ở đằng kia, năm bảy tin cho gọi mình mà ông chồng cứ chùng chình thì khổ tâm biết chừng nào! Anh chàng ra đi, chao! lúc đó mình như mọc cánh lên thiên-đường.

3) Ấy là lúc cậu các cháu về. Cơm nước tươm tất, các cháu bé đã được sửa sang thay quần áo sạch sẽ cũng sẵn sàng đợi đón cậu cháu!

4) Giờ sung sướng nhất của tôi vào buổi tối, cơm nước xong, vợ chồng tôi thế nào cũng chơi đùa với các con đã rồi mới đi chơi hay đi ngủ.

5) Mọi sáng tôi phải nghĩ những món ăn ngày hôm ấy để cho con sen đi chợ. Sung sướng nhất là lúc đã nghĩ được món ăn đơn giản, tôi thở giải khoan khoái như đã làm được một kỳ công!

6) Một bà buồn buồn — buổi tối thu dọn cửa hàng xong, ngồi tính sổ thấy hôm ấy bán khá, lãi nhiều đó là cái lúc sung sướng nhất của tôi trong một ngày vất vả chào mời tiếp đãi khách hàng.

7) Chiều việc nhà của đầu vào đấy, nằm trên giường đọc tiểu thuyết để đợi chồng con về. Cái giờ khắc ấy sung sướng nhất.

Ngoài những bà trả lời trên này còn lắm bà nữa đều nói:

— Tôi, giờ nào cũng như giờ nào chả thấy vui thích mà cũng chả thấy buồn gì hết.

Những bà sau này có lẽ đáng phân nân nhất và có lẽ là tiêu biểu cho một số đông các bà nội trợ, đã làm chức vụ nội tướng của mình một cách phẳng lặng đều đều như một cái máy, không có một chút ý thức nào về cái đời sống gia đình của mình, coi sự sống của mình hằng ngày trong gia-đình như một cái việc làm dĩ nhiên đến nỗi không bao giờ xác định được đến cảm giác của các bà, để các bà biết vui biết buồn nữa!

Còn những câu của các bà trên kia, các bà có thể bình phẩm theo ý kiến riêng của các bà.

DUYÊN-HÀ

Ông là người chồng tốt

Nếu luôn luôn ông tự hứa:

Tôi không soi mói luôn luôn cái khoản tiền chi tiêu đã giao cho vợ tôi, không tra hỏi vợ tôi từng đồng xu tiêu đi.

Đã có phen tôi cao hứng mua một chiếc cà vạt đắt tiền thì tôi cũng không lâu nhàu khi vợ tôi mua son phấn.

Tôi không cho những ông bạn của tôi vay tiền khi tôi biết các ông ấy vay mà chẳng bao giờ giả vờ cái cử chỉ hào phóng ấy tuy có tiếng cho tôi thật nhưng làm cho vợ tôi phiền lòng.

Tôi chịu khó tìm cái gạt tàn để gạt thuốc lá chứ không vứt bừa xuống sàn nhà để rồi một lúc sau là rậm lên là nhà bẩn.

Tôi sẽ trù tính sao để thỉnh thoảng tặng vợ được một món quà nhỏ.

Về công việc làm ăn của riêng tôi, nếu muốn thuật cho vợ tôi biết thì tôi thuật một cách rõ ràng dễ hiểu chứ không vừa nói vừa gãi: « Có thể mà không nghe ra »

Tôi nhận lấy phần trách nhiệm của tôi trong việc giáo dục con cái. Tôi không như người cha kia cả ngày chả nhìn đến con nhưng hề thấy con nghịch thì cứ gào lên: « Con nhà lếu quá chỉ tại mẹ mày chiều. »

Khi các con đau ốm, tôi sẽ vui vẻ thay phiên vợ tôi trông nom chúng nó, ban đêm không để vợ tôi thức nhiều quá.

Đêm mất ngủ sáng ra tôi không gắt gỏng.

Tôi không nhún vai cho ý kiến gì của vợ tôi cũng là trẻ con cả như cái câu « đ. n. bà thì biết quái gì »

Khi vợ tôi định tiết kiệm về một món chi tiêu gì đấy nhưng chẳng may lại « một lần không tốn, bốn lần không xong » thì tôi cũng không nổi chể riệu vợ tôi. Tôi khen những món ăn ngon của vợ tôi làm ra, có dắt vợ tôi đi coi xi-nê và nếu vợ tôi không hiểu tiếng Pháp, tôi vui lòng vừa xem vừa giảng (cố nhiên là giảng nho nhỏ chỉ vừa đủ vợ tôi nghe) cho vợ tôi hiểu.

Tôi kiên nhẫn mà tìm lấy áo quần của tôi chứ không hô lên « áo sơ mi của tôi đâu » khi tay tôi đang lục ngăn áo của các con.

Khi vợ tôi nhờ tôi treo hệ bức tranh, lên hồ cái giây đồng hồ quả lắc treo cao, tôi không đợi vợ tôi phải nhắc đến năm bảy ngày. Sau cùng tôi không cho một người đàn bà nào là đẹp hơn vợ tôi cả (nói nhỏ: chỉ một đức tính này thôi tôi cũng đủ là một ông chồng tốt lắm lắm rồi).

D. HÀ

TRẢ LỜI ĐẸP

CÔ DIỆP. — Trường hợp cô chỉ có bác-sĩ mới biết được cô chẳng nên lo buồn. Một người chồng rộng lượng có thể tha thứ cho sự đại dột lúc bé của cô được.

CÔ ĐÌNH THỊ LÂM SƠN-TÂY. — Vai so vì ngồi dẹt vài không phải là một tật tự nhiên. Có thể chữa được lắm, lúc đi lúc ngồi cô nên ngửa vai về phía sau, và tập những cử động quặt hết sức hai cánh tay ra phía sau lưng cho phía ức và ngực uốn ra đằng trước.

CÔ BẠN (Haiphong). — Cách chữa tàn nhang trứng cá đã chỉ nhiều bạn. Không hiểu câu hỏi về mũi của cô. Tay nổi gân đã chỉ cách chữa nhiều lần.

CÔ HÀO (Mỹ-tho). — Cách chữa mụn ở mặt đã chỉ nhiều lần, cô coi lại các số báo trước. Uống hết các thứ thuốc tẩy máu và bôi các thứ thuốc rồi mà không hết thì dùng bột đặc để bôi mặt. Nếu vì thế mà nhân da mặt cũng phải chịu vậy, được cái nọ thiệt cái kia là thường. Mụn già hãy nặn nặn rồi thì lấy nghệ bôi liền. Vết nám do vết bỏng coi như là một cái sẹo rồi khó lòng chữa lành được nhưng nếu đây mới là cái lần da ngoài bị phỏng nên nặn đi thì có hy vọng làn da ấy sẽ bong ra.

Une si faible dépense...

Pour les Victimes de la Guerre...

Et vous hésiteriez

Souscrivez à l'édition des

PAROLES DU MARECHAL

Toutes les bonnes librairies. Prix 0\$50

Giấc-mộng CỦA CÔ HU'Ò'NG

Tiếng dầy lộp cộp trên cầu thang làm Hường dật mình. Hường lấy làm lạ lắm vì Hường ngồi đan từ trưa đến giờ ở đây, Hường có thấy ai lên gác đâu mà nhà Hường lại có ai đi dầy tây đâu. Điều thứ hai làm Hường sờ sợ. Tiếng dầy xuống gần hết cầu thang. Hường muốn đứng dậy chạy nhanh ra ngoài nhưng hình như người Hường đã dính chặt vào ghế. Hường muốn hỏi lên nhưng hình như Hường không mở miệng được nữa... Thì tiếng dầy đã xuống hết cầu thang.

Rồi tiếng vịn cửa (cái cửa buồng con ngay chân cầu thang thông ra buồng ngủ mà Hường đang ngồi).

Bỗng Hường reo lên: « Ô anh Hoàng! Nhưng anh đến đây lúc nào mà em không biết mà sao anh lại ở trên gác xuống? » Hoàng là người yêu của của Hường hiện đang ở Hanoi.

Hoàng đến bên Hường nói một thôi vội vã hấp tấp:

— Không, không, anh không ở Hanoi về đâu, anh ở trên trời xuống, anh xuống ngay gác nên em không biết, nghĩa là anh đã chết, em hiểu chưa. Vì Thượng Đế thấy anh bị chết giữa lúc tình yêu của chúng ta đang nồng nàn nên ngài thương, ban cho anh một phép này. Nên anh mới được đến đây với em. Thế này nhé: Bây giờ linh hồn anh được nhập vào đồ dùng gì của em như cái chăn, bay quỳên vớ

cái gương, cái lược, hay cái gì miễn là của em. Thế thì anh được ở mãi bên cạnh em, nhưng khi nào cái vật mà linh hồn anh nhập vào ấy bị tiêu diệt đi thì cái linh hồn của anh sẽ cũng bị tiêu diệt, biến hẳn đi và mãi mãi không được hồi sinh nữa. Nào thế em muốn linh hồn anh nhập vào cái gì của em nào, em nói mau, em ».

Hường ngạc nhiên lắm nhưng cô Hoàng hẳn hỏi

ở bên cạnh nên Hường sung sướng lắm, vì Hường đang mong Hoàng (Bao giờ thì Hường cũng mong Hoàng nhưng những lúc ngồi đan thì Hường mong Hoàng hơn bao giờ hết) Hường nhìn Hoàng mê man nung nấu:

— Không, anh ở đây với em cơ, anh ngồi xuống đây.

Hoàng không ngồi, vẫn dục vội vã:

— Nào em nói mau lên, em muốn linh hồn anh nhập vào cái gì nào.

Hường vẫn say mê nhìn Hoàng, không dừng được, Hoàng ôm lấy Hường hôn môi Hường. một cái hôn nồng say nhưng không lâu dài vì ba tiếng boong boong boong của chiếc đồng hồ treo trên tường như kéo



Hoàng ra khỏi cơn mê ly. Hoàng bỏ Hường ra, dục động sợ hãi hấp tấp: « Nào em nói mau lên không hết giờ rồi, mau em » Hường bối rối, bỗng nàng cúi nhìn chiếc áo len đan dở trong lòng lúng búng: « Hay linh hồn anh nhập vào cái áo len này của em ». « Được » Rút tiếng « được » Hoàng ngã lăn xuống đất, nặng nề. Hoàng đã chết vì linh hồn Hoàng đã nhập hết cả vào chiếc áo len đan dở dang trong lòng Hường. Hường sợ hãi bối rối gọi rầm rĩ:

— Anh Hoàng!... Anh Hoàng! Bỗng chiếc áo len trong lòng Hường cử động mạnh, lùng nhùng dưới đồng len. Rập mình, Hường im tiếng gọi, cúi nhìn đồng len trong lòng; thì lạ thật, hình như tiếng gọi Hoàng

của Hường vừa bắt, thì chiếc áo cũng thôi cử động. Hường lại quay lại nhìn sắc Hoàng thì Hường lạ nữa vì cái sắc cũng đã biến đâu mất. Hường im lặng một lát trong ngạc nhiên, rồi Hường nghĩ: « Chắc câu chuyện vừa rồi chỉ là một chuyện mình bày ra cũng như bao chuyện của mình và Hoàng mà mình vẫn hay bày ra đấy thôi. » Tin chắc là thế, Hường lại ngồi đan chăm chỉ... Tiếng gà gáy văng vẳng ở xa đưa lại trong yên lặng của buổi chiều nơi thôn dã làm Hường bỗng thấy buồn quá, một cái buồn thấm thía làm Hường muốn khóc... Giá có Hoàng ở bên cạnh...

Không nén nổi lòng, Hường cất tiếng gọi: anh Hoàng! anh Hoàng! Bỗng cái áo len đan dở trong lòng Hường lại cử động thật mạnh trong đồng len. Sợ hãi, Hường vứt cả đồng len trong lòng xuống đất chạy, thì lạ thay! Chiếc áo len đan dở và cả những sợi len lê thê chạy theo Hường. Hường vừa mở cửa thì cả đồng len mềm nhũn đã dính vào chân Hường. Sợ hãi đến cực điểm, ríu chân lại, Hường ngã vật xuống.

Hường bừng tỉnh, thấy mình ngồi trên ghế, người đầm mồ hôi, gục đầu xuống bàn, trong lòng bừa bãi những len... Thì ra Hường đang ngồi đan và đang mãi nghĩ đến Hoàng thì buồn ngủ...

Hường nhớ lại giấc mộng đến chỗ chiếc áo len đan dở trong lòng cử động, bất giác Hường cúi nhìn đồng len trong lòng và Hường bỗng thấy rờn rợn cả người lên. Hường vứt đồng len xuống đất rồi chạy ra cửa như trong giấc mơ, nhưng bây giờ thì chiếc áo và đồng len nằm im dưới gầm bàn, không đuổi theo Hường.

Lê-Hoài
(29-2-41)

GIỮ' A CHUNG TA

Bà Văn-Dài, sau cuộc du lịch sang Lào dạo năm ngoái, ở khá lâu tại Houseai và Luang Prabang, nay đã trở về Hanoi với chúng ta. Bà có kể cho chúng tôi nghe nhiều chuyện về xứ Lào

(KIỂM DUYỆT BỎ)

-- Bà hứa có dịp sẽ đem những truyện về xứ Lào kể nốt cho chúng ta nghe tiếp nối với bài du ký đã đăng ở báo Dân Báo đạo họ.



Hồi 6 giờ chiều hôm 17-4-41 hội bảo trợ phụ-nữ nui-dồng cùng các hội thiện ở Hanoi đã thiết tiệc trà mừng quan Toàn-Quyền và Decoux phu nhân.

Tất cả mọi người trông đợi

TUỔI XANH

của Bác-sĩ Lê-hữu-Mỹ, thường thụ Bội - Tinh tại Y - Khoa, Đại Học Đường Paris, nguyên phụ giáo tại trường Cao Đẳng Y-Khoa Đông-Dương Tựa của các bác-sĩ Galliard và Daléas. Hiệu-trưởng và giáo sư thực-sỹ tại trường Cao-đẳng Y-học, và Bảo-chế Đông-dương.

TUỔI XANH là một cuốn sách khoa-học nói về việc chăn nuôi trẻ con từ lúc mới lọt lòng cho tới khi khôn lớn. — Giấy cách cho ăn, uống, tắm rửa, may mặc. — Giấy cách phòng ngừa bệnh tật. — Chỉ dẫn thuốc thang những khi đau yếu. Không cứ giàu nghèo, ai cũng theo được.

TUỔI XANH sẽ trừ đi hết nạn « Đa sinh thiếu dưỡng ».

Muốn dễ nuôi con, muốn có những đàn trẻ xinh tươi như con Tây, con Nhật Bản. Muốn cải tạo giống nòi, cần phải đọc

TUỔI XANH

200 trang. In đẹp. Giá 1\$00 EDITION

Lê - Cường — Hanoi

Đến dự có quan Thống sứ, Đức Giám Mục, các quan chức thân hào Pháp Nam và rất đông phụ nữ ta, trong số ấy chúng tôi nhận thấy bà Trần-vân-Chương, bà Bùi-huy-Đức, bà Tôn Thất Bình, bà Huỳnh Tân, bà Đặng-vũ-Hỷ, bà Trịnh-thực-Oanh v. v.

Sau khi Decoux phu nhân nhận bó hoa rất đẹp do một thiếu nữ tặng, bà Guiriec và ông Tôn thất Bình lần lượt nhân danh các hội thiện ở Hanoi cảm ơn quan Toàn Quyền và Decoux phu nhân đã sốt sắng ban lòng bác ái cho kẻ nghèo khổ đau khổ ở xứ này. Quan Toàn Quyền đáp lại, đại ý cảm ơn các hội thiện và ngài hứa sẽ giúp các hội thiện theo đuổi công cuộc cứu tế được dễ dàng.

Tiệc trà diễn trong một bầu không khí rất tưng bừng vui vẻ và kéo dài hơn giờ đồng hồ.



Tiệc trà ấy nhằm vào một chiều cuối xuân, không khí chớm một chút nực mùa hè, và còn vương lại một chút lạnh mùa đông, người ta dễ ăn mặc lả n nên y-phục của các bà các cô đến dự tiệc góp lại có thể

đủ mặt hàng xuân, hạ, thu, đông của một cửa hàng tơ lụa to lớn nhất. Những chiếc áo mỏng đi từ các màu nhàn nhạt đến xuống đến màu trắng tinh vi, báo sớm mùa hè nóng nực thuận hòa bên cạnh những chiếc kim tuyến nhung, len, sa taoh, kim tuyến, sắc màu ấm áp cổ giữ lấy một chút hơi lạnh mùa đông, sen vào đây vài chiếc áo gấm họa cổ kính, vài chiếc áo đoạn trang nghiêm. Nhưng nổi bật hơn cả có lẽ vẫn là bộ y phục trắng đơn sơ giản dị của một cô đầm trẻ măng. Bộ y phục làm người cô non nớt và có cái vị khi thần tiên như bay bướm những khi cô dịu dàng đi lại giữa phòng tiệc để mời trà bánh.



— Các cụ nói từ bao nhiêu năm nay, gạo mới lại kém giá như thế này : 13, 20\$ một tạ gạo tám 16, 17\$ một tạ gạo ấu thường. Những thức ăn rau cỏ, thịt thà cũng theo giá gạo mà tăng lên. Cứ thế này thì chẳng phải đợi hạn chế ăn uống như ở bên Pháp, chúng tôi cũng đến phải tự hạn chế, tự buộc mình buộc miệng lại mất.

Đón buồn

Một chiều tôi chảy xuống Thanh Hương,
Mưa ướt chân đi mấy ngã đường,
Lúa chín dậy mùi thơm ẩm dịu,
Sông đầy, nước lặng, gió đưa sương.

Bờ khô ngập rác đón chân cầu,
Đò nặng lừ-dừ hạ cánh nâu;
Đám trái đầu đen trong lái tối
Thập thò xem đã tới nơi đâu.

Mấy nhà tranh xám ngủ sau cây,
Chợ vắng lều không bóng cột gậy;
Vài hiệu buôn nghèo tở cảnh phố
Dương lan cửa liếp chắn heo may.

Cầu tre hờ-hững bắc ngang sông,
Ruộng bạt ngàn xa vút cánh đồng.
Lan tỏa trong mây mờ ánh khói,
Từng đôi cò bợ lượn trên không.

Rãnh đầy vô óc rẽ đường đi,
Mưa rắc rào rào, rụng lá tre.
Gió như nhưng gì than vãn mãi
Cho sôi lòng bề rộn ngoài đê?

Tôi đến đây nghe nhặt anh vàng
Tiểu buồn đi để đón buồn sang...
Lòng tôi rộng lắm ! người xa lạ !
Sao chẳng vun giùm, bỏ mãi hoang?

NGUYỄN NGỌC KHA
Bà Thanh Nhàn, một chiều

CHUYỆN TÂM - TINH

giữ'a vợ' chồng



Em bước vào căn phòng mà anh đang cầm cùi làm việc. Anh tưởng như cả một góc trời sáng lạn cùng theo gót em vào.

Trông thấy em tha thướt trong chiếc áo lụa trắng, nét mặt xinh tươi, anh quên hẳn trang giấy anh đang viết, ngừng bút lại.

Anh chỉ còn nhìn thấy đôi mắt em, đôi môi tươi thắm như những đóa hoa đượm hơi sương mà em ôm ấp trong cánh tay.

Với một dáng điệu đáng yêu làm sao, em ném lên mặt bàn giấy cụm hoa thơm. Những cánh hồng tan tác phủ lên trang giấy anh đang viết dở.

Anh giận em làm sao được khi em quàng hai cánh tay trắng nõn quanh cổ anh và em nói, em nói...

Em nói gì ? Em nói lắm nhảm những truyện không đầu nhưng hay đáo để. Em nói như em thở, như em hát. Anh nhắm mắt lại, anh nín hơi, anh nghe giọng nói của em...

Tự ngoài vườn, thoảng vào hương thơm ngát của hoa hồng, hoa huệ, của cây cỏ xanh tươi. Một con chim vành khuyên đưa cao tiếng hót như ghea với tiếng trong như suối của em.

Anh quên, quên hết cả : sự nghiệp của anh, trang giấy anh đang viết dở đầy những cánh hoa tươi thắm, anh quên cả thời khắc, quên cả anh vì... thấy em.

NGÔ GIAO-CHI

GÁI XƯA

Tôi chậm bước mỗi khi qua
hàng Bạc, (1)

Kiểu nhà xưa còn sót lại vài
gian.

Nắng chưa phai mà gió vẫn
chưa tàn,

Người yếu-diệu còn dấu hình-
dáng cũ!



Từng lớp ngói đã mờ vì rêu
phủ,

Giòng thời gian trôi cuốn một
thời xưa.

Một thời qua êm dịu như
lời thơ,

Với những gái đoan-trang và
lặng-lẽ.



Trong khung cửa nhìn người
qua e-lệ,

Hay trong mảnh kín đáo rẽ
đường ngói,

Hay trên hè rón nhè bước
xa-sôi.

Tay mềm mại khẽ nâng quai
nón thúng.



Quần lĩnh tía, giép cong, làn
môi thắm,

Cười phô duyên kín-đáo của
răng huyền.

Lời như ru và bước nhẹ
êm-êm...

Ôi, người mắt như nhà thay
lớp khác!



Tôi chậm bước mỗi khi qua
hàng Bạc

Lòng hiu-hiu như buồn nhớ-
nhung ai,

Tim vang lên như một tiếng
than giải,

Cả thời trước đầu đây còn
phảng phất!

BÀNG-BÁ-LÂN

(1) Một phố ở Hà Nội còn lúc-đặc sót
lại ít nhà kiểu cũ.



SỮA DẬU NÀNH

Đậu nành xay ch 0 thực mìn
— Cứ 1 phần bột đậu nành
hòa với 2 phần nước lã cho
vừa uống — Đổ vào soong.
bắc lên lửa nhỏ, khuấy trong
5 phút. Để sôi vài dạo. bắc
xuống. Uống thế với nước đá
cũng được. Nếu muốn ngọt
cho vào cốc ít đường, uống
mát và bổ.

Soupe đậu nành

Nếu rất ít xương, chỉ cần
hơi ngọt thôi, đậu nành đã
có chất thịt rồi.

Khi soupe vừa trong, đổ
đậu nành vào đun cho thật
dừ.

Bánh tây tằm sữa đặc, rán
với beurre cho thực vàng, xếp
ở liền soupe — khi đậu đã
nhiều, nêm muối và lá thơm,
đổ soupe lên bánh tây — Ăn
ngay.

Đậu nành nấu với thịt ragout

50 gr beurre.
4 bát nước soupe.
60 gr hành tây.
1 kg thịt bò.
200 gr đậu nành.

Beurre sôi, rán hành tây hơi
vàng, vớt ra — Bỏ thịt vào rán
cho vàng, khi cả thịt vàng
cều, đổ hành đã rán vào, trộn
lẫn, đổ nước soupe vào nấu
lửa nhỏ. Lúc thịt vừa dừ
lấy dĩa xiên vào miếng thịt
rêu thấy vừa xiên được mà
thịt còn hơi chắc, là tốt, bỏ
đậu nành vào nấu với thịt —

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được :

1-) *Hán-Văn Tự-Học* quyền
II của ông NGUYỄN-VĂN-BA
sinh viên trường thuốc.

2-) *Hán văn học thuyết* của
ông TRẦN-MÔ.

Xin giới thiệu với độc giả.

T. B. Đ. B

Khi nào đậu vừa dừ thì thịt
rục lắm. Để đậu vừa tới
nhưng đừng để nát ra bột hẳn
Nước còn hơi loãng, hòa vài
thìa bột mì với nước lã, đổ
lẫn vào nước thịt. Khuấy cho
đều. Khi gần ăn, cho vào vài
lá thơm.

Đậu nành bỏ lò

250 gr đậu nành.
150 thịt bò
1 củ hành tây lớn.
3 thìa beurre.

Đậu nành luộc cho chín;
phải khéo đổ nước vừa xấp
đậu, để nước vừa cạn thì
đậu vừa chín. Lấy tay bóp
thử vài hạt, nếu đậu nhẽn,
bắc xuống tán ra cho nhẽn
và đều — (purée).

Hành tây băm nhỏ, thịt bò
băm nhỏ trộn lẫn với đậu nành
đã tán nhẽn, với beurre và
muối tiêu xong rồi bỏ vào
lập là, dàn mặt cho bằng bỏ
vào lò, coi lửa cho đều. Khi
nào mặt đậu vàng, hỏ ra. Để
nguyên cả lập là đem lên bàn
ăn nóng.

NGUYỄN-PHONG

THỀ NÀO XONG THÔI

(Tiếp theo trang nhất).

được. Công nghệ nước ta
còn kém vì những người
không cố gắng, nhưng cũng
vì chúng ta — những người
tiêu thụ — không biết yêu
sự toàn thiện toàn mỹ, để
mà đòi hỏi những người thợ
ấy phải gắng hết sức của họ.

Có lẽ các bạn cười tôi đã
đem những ví dụ tầm thường
để ứng dụng cái tinh thần
yêu sự toàn thiện toàn mỹ
— một câu có những danh
từ to lớn. Nhưng chính tôi
dụng tâm cử ra những ví dụ
tầm thường là có ý nhắc các
bạn rằng ngay từ những
việc nhỏ mọn, chúng ta
cũng phải muốn cho hoàn
hảo để gây thành thói quen.
Những việc nhỏ mọn có chu
đáo, chúng ta mới làm chu
đáo được những việc to lớn.

T. B. Đ. B.



Đã nhận được mandat của
quý vị dưới đây vậy xin cảm
tạ.

Bà Nguyễn-văn-Lương (Nam
Định) cô Thanh-Vân (Ninh-
giang) ông Phạm - tân - Chạch
(Phủ-Lý) ông Đào-đức-Mậu
và ông Nguyễn - trọng - Lược
(Thanh-Hóa) cô Hào (Mỹ-tho)
bà Luira và cô Đức - Kinh
(Saigon) Librairie Hương-
giang và ông Lê-thành-Tuân
(Huế) ông Nguyễn-văn-Thành
(Yên-Báy) cô Nguyễn-thị-Hạnh
(Phan - Thiết) cô Nga (Sóc-
trang) cô Jacqueline Cơ (Rạch
giá) ông Nguyễn-văn-Tuyên
(Phúc - Yên) ông Liên (Thủ-
đầu-một) bà Lê-văn-Ba (Bai-
xâu) Maison Lạc-thành (Thanh
Hóa)

Ông Nguyễn văn Thành (Yên-
Báy). — Hạn báo mới của
cổng đến 4-10-41 mới hết.

Cô Nga (Sóc-trang). — Với
số tiền 4\$00 của cô được 9
tháng kể từ 24-3-41 đến cuối
12-41 mới hết.

Cô Vũ-thị-Oanh (Gia-Lâm)
Báo từ số 1 đến 76 thiếu 20 số

Cô Tuyết-Nhung (Cửa-Rào).
Đã nhận được 2\$50 bằng
timbres của cô gửi trả, cảm
ơn cô.

Cô Mộng-Khue (Quảng-trị). —
g á báo 1 năm 5\$00 6 tháng
2\$50.

Cô Hóa (Sơn tây). — Những
tờ báo hiện có, nước mình
nhiều lắm không thể kê siết
được. Còn nếu cô muốn mua
Confidences thì cô cứ gửi thư
và một ít tiền ký quỹ (chừng
1\$00) cho hiệu sách Taupin ở
phố Paul Bert Hanoi, để có kỳ
tàu tới, họ sẽ gửi cho cô.

Ông Kha. — Bài đó hơi
nhạt không đăng được.



ĐÁNH BÀI GIỜ

PHONG SỰ

của

CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Bà tham khinh - khinh :
« Chiu ! »

Giá lúc ấy chủ-nhân ngồi ngay lên thay chân cho bà Phán béo thì bà tham cũng đành lòng ra về không ăn hận, nhưng.....

Bốn bà kia phải chờ lâu — mới ngồi rồi chừng 5 phút đã bắt đầu khó chịu — giục rối lên :

-- Bà nào thì bà, có đánh nữa không để người ta còn về chờ !

Một bà khác :

— Thì chủ nhân ngồi lên, bà tham đã không muốn đánh sao cứ ép !

Chủ nhân vừa định bước lại bên sập thì bà ký Cô ngăn lại bà tham bảo :
« Gớm chị Tham ! Đánh một lát rồi về cũng còn kịp chân ! »

Lời nói sau này có sức mạnh một làn khói « cơm đen » phả vào tận mặt một kẻ nghiện nặng. Bà tham không đủ can đảm từ chối :

— Ừ đánh thì đánh sợ gì !

Ngồi trong sở, ông tham mắt luôn luôn nhìn đồng hồ. Ông muốn về sớm hơn một chút. Còn nửa giờ nữa mới

« tan sở ». Ông định chuẩn trước. Ông đi đi lại lại rồi ghé tai nói thầm với bạn :
« Tao về nếu bị gọi, liệu kiếm cơ giùm nhé... » Này đúng bây giờ, cơm soàng thôi, rồi có xuống « sòm » thì xuống. » Bước lên xe, ông tham miện mau nhớ đến nét mặt cha già, nhớ đến lúc cha hấp hối nắm tay mình nhen ngào căn dặn cả một chương trình về thể nhân, thể sự. Chốc nữa ông sẽ mặc cái áo giải thâm, đội cái khăn đen, đứng trước bàn thờ khấn khứa. Cứ mỗi năm chỉ có dịp này là một cơ hội để ông đem sức tưởng tượng cảm thông với linh hồn người cha già quá khứ, người cha đã vất vả, tần tảo để nuôi ông.

Ông cần về sớm — lần giở nào cũng thế — vì ông muốn chính tay ông dọn dẹp ban thờ, lấy bát nước sạch, thắp nén hương, đốt đỉnh trầm...

Đến nhà, mới bước vào cửa, mũi ông hình như đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức ở phía trong đưa ra và rõ ràng tai ông nghe thấy tiếng sèo sèo của các

món bị rán trên chảo mỡ. Nét mặt ông trở nên nghiêm nghiêm. Thằng xe ở dưới nhà nghe tiếng kẹt cửa vội chạy lên. Ông vội sua tay dục : « xuống nhà nói với mẹ làm mau lên ! Gần xong chưa ? »

— Dạ... thưa...

Thấy thằng xe ngớ ngẩn, ông quát :

— Xuống dục mẹ làm mau lên ! Điếc à !

— Bầm câu mẹ con chưa về.

Tiếng sét đánh bên tai không làm ông giật mình bằng. Mặt ông tái hân đi. Ông chạy xuống bếp. Bếp lạnh lẽo như dây tử khí. Người ông run lên. Ông điềm điềm hỏi thằng Bếp đứng khoanh tay dựa tường.

— Bếp, thế từ chiều mẹ chưa về à ?

— Bầm câu chưa !

Ông cắn móng tay suy nghĩ... Ông trở lên nhà, mặt cúi gằm, chân nặng chình chịch.

— Xe ! Đợi lại đằng bà cả Đới, hoặc đợi bà Tham Lợi xem mẹ có chơi ở đó không, nói mời mẹ về nhé !

Thằng xe đi rồi ông nằm phục vị xuống cái sập kê ở trước bàn thờ. Ông khóc như đứa trẻ. Đồng hồ thông thả buông 6 tiếng. Ông hốt hoảng ngồi nhồm giầy, mắt đỏ ngầu như mắt thú dữ. Ông gọi bếp lên bảo :

— Đây, anh cầm mười đồng bạc này đi ra hiệu làm lấy chừng 6 đĩa đồ ăn, muốn món gì thì món và mua cho tôi một chai rượu vang trắng nhé. Bảo nó làm trong nửa giờ lấy. Tôi hẹn anh đúng 6 giờ rưỡi anh phải có đủ rồi... thôi đi...

Giá lúc ấy bà tham về thì tất mấy phút sau phải có đủ mặt các ông biện-ly, cầm, (có) đốc tờ ở nhà ông tham để chứng kiến và làm biên bản một vụ án mạng...

Ông tham như điên, chạy lên chạy xuống, không biết làm gì, không có ai để cho ông chửi vào đầu cơn thịnh nộ nó đương sôi sùng sục ở trong lòng ông. Ông muốn gào lên ! ông muốn hét lên ! Ông muốn phá phách cho tan hoang tất cả.

Nhưng rồi lòng ông cũng dịu dần. Ông lầm bầm nói một mình. Chẳng hiểu ông nói những gì ! Ông đi lại bàn thờ dọn dẹp, thu xếp. Không có ai để ông sai đi mua giùm ông thẻ hương. Ông phải chạy ra hàng đầu phố mua lấy.

Chốc chốc ông lại nhìn đồng hồ. Đã sáu rưỡi mà chưa cúng thì bây giờ ăn sao kịp ! Ông sốt ruột. Mở cửa ngóng thằng bếp... Mặt hút. Mãi bảy giờ kém 15, thằng bếp mới đội về. Ông quát tháo rầm rĩ.

Ông vừa bận áo đội khăn vừa rơm rớm nước mắt.

(Xem trang sau)

PHÒNG TÍCH

CON

CHIM



Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45.

VU DINH TAN

Ấn tứ Kim tiền năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Culvre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

dương, Nam-Tân 100 phố Bonnel

Haiphong. Có lính 190 đại lý

hấp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-môn và

Lào có treo cái biển trên.

Ông khấn khứa. Ông lại quên chưa bảo nó mua 5 xu rượu. Ông lại quên cả chưa bảo thổi cơm cúng. Thằng bếp chạy như cò lông công.

Đúng bây giờ bè bạn đến đủ. Ông vui vẻ tiếp đãi. Ở trên bàn thờ hương mới cháy hết một nửa.

-- À ra nhà hôm nay có kỳ! Để chúng tôi vào lễ chút chứ!

-- Thôi, các anh chước đi cho.

-- Làm giỗ theo tây có khác... không có thoi vàng nào.

Ông tham giết mình. Lúc bấy giờ ông mới sực nhớ ra rằng quên không cho đi mua vàng.

Giữa lúc đương ăn thì thằng xe hốt hoảng về, đưa cho ông tham lá thư. Ông xin lỗi các bạn mở ra đọc:

Em chót đại lại thua hết cả rồi. Em chắc lần này cậu chắt tha cho em nữa, nên em xin biệt giã cậu. Cậu còn thương em thì lại nhà chị Tham Lợi đem sắc em về.

Tối hôm ấy, ông không có tiền mời bạn xuống xóm vì còn 10\$ dành vào việc ấy, ông đã đem làm giỗ cha và cơm thết bạn. Bạn về, ông đi ngủ ngay. Sáng mai, ông còn đương ăn sáng thì cái « sắc » bà tham lừng lừng về. Ông đứng phắt giày hỏi:

-- Chưa chết à! Người hay ma đó!

Bà tham chưa kịp đáp, đã bị đánh túi bụi. Lần này hình như bà liều! Bà bu lu bù loa: « Ôi trời đất ôi! có ai lấy chồng như tôi không! »

Ông cũng kêu: « Ôi trời ôi! có ai lấy vợ như tôi không! »

(Còn nữa)

NÊN ĐỌC
Báo Dân Bà



Những người béo trệ

Béo quá tại nhiều nguyên nhân. Có khi do di-truyền, cha mẹ béo thì con cũng thế. Có khi do nội-hạch (glandes endocrines) làm việc không đều, như khi kinh-nguyệt thất thường; do bị độc như ở bệnh nghiện rượu, hay sau khi mắc trọng bệnh như bệnh thương hàn. Có khi là béo của tuổi dậy thì. Cũng có khi tại bộ tiêu hóa hay bộ thần kinh nữa... Nhưng phần nhiều là tại ăn nhiều và vận động ít. Máy nguyên nhân trên đề phần các vị bác sĩ nói ở chỗ khác; đây tôi chỉ riêng nói về có ăn nhiều quá.

Muốn biết ta có ăn nhiều quá hay không, trước hết hãy xem: hững bữa ăn của mình gồm có bao nhiêu nhiệt lượng (calories) đã.

Nhiệt lượng hay hơi nóng do đồ ăn phát sinh. Các nhà hóa-học lấy nhiệt lượng tính hơi nóng ấy, như khi ta lấy phân tắc để đo chiều dài. Nhiệt lượng khác với nhiệt độ ở hàn thử biểu.

Muốn cho tim ta đập đều, làm tròn bốn phần phát huyết và thu huyết; muốn cho phổi ta hô hấp được chu đáo, nói tóm lại, muốn các cơ quan làm việc được hoàn toàn, một người nặng 50 ki-lô phải cần đến 1500 nhiệt lượng mỗi ngày. Như thế mới giữ được mức 36-37 nhiệt độ trong người.

Đồ ăn thuộc chất than dùng cho người cũng như than đốt lò ở những máy hơi nước. Mỗi một cử động, mỗi khi ta dùng đến sức đều hao một số hơi nóng. Bởi thế các nhà thể thao, các người làm việc bằng lực, các người ở xứ lạnh, các trẻ em, các bạn đàn bà có mang cần phải dùng nhiều nhiệt lượng hơn mức thường.

Ta cứ kể một ki-lô sức nặng của mình, bình thường phải dùng đến 30 nhiệt lượng trong một ngày. Những người làm việc bằng chân tay có khi phải cần đến số 40 hay 50 nhiệt lượng. Dân ta phần nhiều thiếu ăn và không biết cách chọn thức ăn, nên sức làm việc kém hơn người các nước, khôn ngoan hơn.

Đồ ăn ta dùng hãy khoan kể về nặng nhẹ và nhiều ít. Phải tính đến số nhiệt lượng trước đã. Không phải cứ ăn nhiều thịt là tốt. Ở rau rất ít nhiệt lượng. Chính nhiệt lượng là ở cơm, bột, đường, mỡ, rượu v. v...

Với số 1500 nhiệt lượng, ta có thể chỉ dùng một thứ như 1250gr cơm (vào khoảng 8, 9 bát) ăn làm 2, 3 bữa trong một ngày, hay hai lít sữa, hay 550gr khoai tây rán, hay hai lít rượu v.v. nhưng không bao giờ ta chỉ dùng nguyên một thứ như thế. Ngoài đồ ăn để sinh hơi nóng, người ta còn cần nhiều thứ khác, như đồ ăn thuộc chất đạm để bồi đắp cho số hao mòn của thân thể (1) v.v.

Bây giờ nếu ta tiêu thụ nhiều quá số nhiệt-lượng cần dùng cho mình mỗi ngày mà lại ít vận động, thì chỗ thừa sẽ biến thành mỡ, làm cho ta thành béo trệ. Sức khỏe của ta vì thế mà giảm và thân hình ta vì thế kém phần uyển chuyển.

Dưới đây xin kể một ít những thức ăn và số nhiệt lượng trung bình có thể phát sinh, trong 100gr mỗi thứ.

Gạo bột

Cơm 100gr	= 120 nhiệt lượng
Gạo thật tốt	346
Khoai tây luộc	82
Bánh tây (mì)	255
Đậu hạt khô	355

Thịt

Thịt bò luộc	220
Thịt bò rán (bifleck)	308
Mỡ lợn sống khò	620
Muối	486
Phi lê lợn	195
Sườn lợn	287
Mỡ nước	844
Dầu	846
Sữa tươi	66
Pho mát trắng	49
Gruyère	380

Quả

Chuối	85
Cam	45
Quýt	40
Hạt rẻ khô	348
Lạc (đậu phụng)	403

Rau

Cà rốt, tỏi, nấm, đậu quả xanh (baricot vert)	43
Cà chua, sa-lát	20
Bắp cải, súp lơ	30

Gà, vịt

Trứng gà	150
Gà (poulet)	170
Vịt	140
Ngỗng	330
Chim bồ câu	118

Bánh kẹo

Mứt	300
Mật ong	320
Đường	400
Kẹo	380
Sô cô la	550

Cá

Cá chép	49
Cá măng	46
Cá thu muối	92
Cá sông và cá đồng (như cá quả) ít béo hơn cá bể, nên ít nhiệt lượng hơn.	

Những con số kể trên, tính lấy ở chất chính, không kể xương, vỏ hay hạt v. v...

Bạn nào béo quá vì có ăn nhiều hãy tùy tiện định liệu những thức ăn của mình. Dù thế nào cũng đừng nên dùng các thứ chua như dấm để làm gây người, có hại.

Phỏng theo « votre bonheur »

Bà NGUYỄN-THỊ-HIÊN
(Bắc-Giang)

1. Xem báo Dân-Bà số 97 ra ngày 23-3-41 về bài « ăn thế nào cho khỏe đẹp »

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

mang tai dọc theo hai bên mắt như đeo cho ngựa thì ông hết liếc dọc liếc ngang. Nhưng nội nghiêm trang ra, can gì bà phải nghiêm với ông quá thế! Bà hãy đại lượng cho ông tha hồ liếc dọc liếc ngang, khen cô này đẹp, cô kia có duyên bởi vì rút cục lại khen ai thì khen nhưng ông chọn bà làm vợ kia mà, tất là bà phải hơn hết cả những người đàn bà mà ông đã khen, sẽ khen và sắp khen.

HỎI — Hai người yêu nhau. Bỗng nhiên người con trai ấy lãnh đạm. Một năm sau người con trai lại có ý làm lành, nhưng bị người con gái cự tuyệt. Tức, người con trai đi nói xấu người con gái. Người này bức tức lắm.

CÔ ĐIẾP

TRẢ LỜI. — Đừng thêm bức tức nữa, hãy tỏ một thái độ thân nhiên, yên lặng mà khích bỉ vì người con trai ấy bèn nhất thể chỉ đáng để cho mình khích chứ không xứng cho mình giận dữ bức tức chút nào cả.

HỎI. — Đã lấy chồng được bốn con rồi, chồng đi làm có lương bổng. Nhưng người vợ chẳng được quyền hành tiên pha tự do cái gì cả? Nhất nhất mọi việc chi tiêu đều do bà mẹ chồng. Thậm chí người dâu muốn mua xu quả cũng

ngửa tay xin mẹ. Uất ức lắm có cách gì để người con dâu cũng có quyền đôi chút.

Thúy

Như vậy thì bà mẹ chồng cũng hơi nghiệt quá. Song nếu tự người con dâu lên tiếng xin mẹ trả cho mình một chút quyền hành thì gia đình sẽ lục đục mất. Hãy nói với người chồng lựa lời thưa với mẹ rằng bà đã già rồi nên để cho nàng dâu quản trị nhà cửa thay bà và tháng tháng xin đưa bà một món tiền tiêu riêng. Nếu sợ người mẹ phạt ý, nên khéo léo lúc đầu xin bà giao cho tiền chợ rồi dần dần đến tiền may mặc v... v....

Phải bày tỏ cho người chồng nghe nỗi tủi cực của mình mỗi lúc ngửa tay xin mẹ chồng.

Nếu không được tới mục đích, khuyên bà cũng đành vậy, chớ làm cho người chồng phiền vì theo lời bà trên kia thì chồng bà vốn phục tòng mẹ quen rồi, bà chớ nên gắng làm mất cả tình hòa hảo giữa vợ chồng.

HỎI. — Lấy chồng đã 3 năm không có con, chồng chơi bời tiêu hết cả vốn riêng của vợ, lại ra tình hắt hủi mà gia đình bên chồng cũng hòa theo con trai mà đối đãi tệ với nàng dâu lại có ý muốn rục rịch cưới vợ lẽ cho con nữa. Vốn con nhà gia giáo không dám nghĩ đến sự ly dị. Vậy có nên xin cha mẹ chồng hoặc cha mẹ

Certificat của 25 bà đỡ có bằng tốt nghiệp ở Hanoi và Haiphong ký

Chúng tôi công nhận thứ « RUỘU-CHỒI HOA-KỲ » dùng để soa cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu thứ thuốc nào sánh kịp, lại công nhận thứ phấn soa rôm « CON GÀ » khi tắm song, chấm vừa trắng mát lặn rôm, khỏi ngứa lại thơm nhiều.

Chúng tôi đã kinh nghiệm là tốt nên ký dưới đây để giới thiệu các bà khi lâm sản dùng thử mới biết là tốt và kiến hiệu thực.

để ít vốn ra buôn, lo liệu về sau không? May ra như thế người chồng có hồi tỉnh được chăng?

H. V. L. Thanh Hóa

Bà đã tự tìm được một cách giải quyết hợp nhẽ đích đáng cho bà rồi đấy. Tôi rất đồng ý với bà nên ở xa chồng ít lâu lo buôn bán làm ăn, người chồng còn chút đỉnh lương tâm thấy vợ tảo tần chắc cũng tự hổ bót chơi bời đi, và khi bót chơi bời thì nghĩ đến vợ nhà. Bà đừng buồn về sự hiềm muộn, có người lấy chồng đến 7, 8 năm mới có con là thường.

THU LINH

16 BÀ ĐỠ Ở HANOI

Bà Lê-thị-Tiến
Bà Trần-thị-Hòa
Bà Nguyễn-thị-quý
Bà Nguyễn-thị-Đoan
Bà Nguyễn-thị-Hồi
Bà Đinh-thị-Biên
Bà Nguyễn-thị-Tinh
Bà Đỗ-thị-Tuyết
Bà Lê-thị-Tung
Bà Nguyễn-thị-Tiếp
Bà Đào-thị-Tám
Bà Nguyễn-thị-Hồng
Bà Phạm-thị-Minh
Bà Vũ-thị-Hiền
Bà Trần-thị-Nhân
Bà Lương-thị-Khang

9 BÀ ĐỠ Ở HAIPHONG

Bà Joséphine
Bà Nguyễn-thị-Phương
Bà Lê-thị-Ngân
Bà Louise-Tân
Bà Phạm-thị-Lan
Bà Lâm-Huân
Bà Nguyễn-thị-Tuyết
Bà Vũ-thị-Oai
Bà Nguyễn-thị-Thừa

MUỐN CÓ

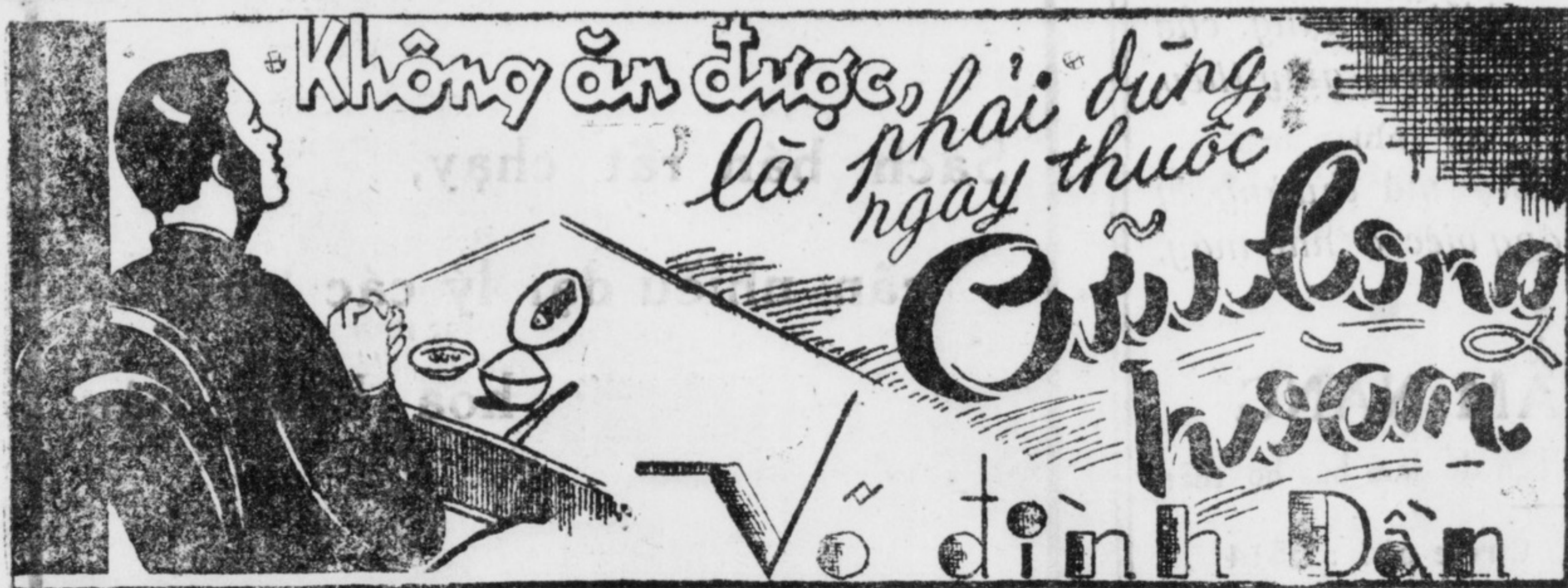
Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XỒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ



TỔNG PHÁT HÀNH BẮC-KỲ, LÈO, BẮC TRUNG-KỲ

Établissements VẠN-HÓA — 8 Hàng-Ngang, Hanoi

Có bán thuốc VẠN-BẢO dơnh tiếng chữa bệnh lệt-dương. Dùng 1 hộp dầu sẽ thấy sống dậy tấm xuân-tình ở những người bất-lực. Thử cho đàn ông, đàn bà khác nhau

Chỉ dùm cho những bạn trai bạn gái đã trâm-nản, thất-vọng

Vô tình yêu,
Về mọi việc làm ăn ở đời,
Về việc xã giao ở xã hội,

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ
MỘT PHƯƠNG PHÁP HỮU
NGHIỆM

Đe đoạt mục - đích của mình và lập lại cuộc đời sáng-lạng. (Không phải là tương số cũng không để bán một món hàng).

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG

Boite Postale n° 18 à Nhatrang

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

CHỈ CÓ PHƯƠNG THUỐC bí truyền này mới trị dạng Ho Lao

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ TRỊNH HẢI LONG (nội ô) ông đốc học Hào là một phương thuốc bí truyền mà sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông đốc học Hào đem ra giúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đàm bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nhờ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn-Hào

Directeur Ecole Villa

N° 110 Rue Vassoigne

Tân-Định

Saigon

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LỰA

Hàng vận chọn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tusor (dũi) rất đẹp, Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông

(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất ân - hân tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

- Ai dùng bích-toong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.
- Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (tôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bù-loong, v. v...
- Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng túng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyển

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyển giá 0\$40 — Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THĂNG

Trưởng Kỹ-Nghệ — Hanoi

Bồ phế thánh dược Đại-quang

là một thứ thuốc ho hay có tiếng, bất luận bệnh ho nào, ho hàn, ho nhiệt ho gió, ho ngày ho đêm, ho có đờm, ho khan, mới ho hay ho đã lâu, uống Bồ Phế Thánh Dược Đại Quang đều khỏi ngay. Nam phụ lão ấu uống đều tốt lắm.



Chai to 0\$80 — chai nhỏ 0\$40 — lọ nhỏ 0\$20
ĐẠI QUANG — 23 Phố Hàng Ngang, Hanoi — Giấy nolt : 850

Đã xuất bản

QUYỀN II

Han Văn Tự' Học

của NGUYỄN-VĂN-BA

Sách bán rất chạy,

cần nhiều đại lý các nơi,

hoa hồng hậu

Xin gửi cho **NGUYỄN-VĂN-BA**

92, GIÓC-GÁCH — YÊN-PHÚ — HANOI